

ที่สุดแห่งการแสวงหา

วันศุกร์ที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ลูกเณรอยู่ในสภาวะของผู้เข้าใกล้พระรัตนตรัยแล้ว มาถึงจุดของผู้รู้ที่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ เป็นเครื่องแบบ ชุดสุดท้ายสำหรับการเดินทางในสังสารวัฏ มีข้อวัตรปฏิบัติ สุดท้ายที่เป็นไปเพื่อจะไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม ให้ลูกเณร ห่มเทศีวิตจิตใจ ผีกาย วาจา ใจ ของเรา ให้มีความพร้อม ที่จะเข้าถึงธรรมกายที่มีอยู่แล้วในตัวของเรา จะได้พ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย สามารถช่วยตัวเองและสรรพสัตว์ทั้งหลายได้ด้วย หลวงพ่ออยากให้ลูกเณรทุกรูปห่มเทศีวิตจิตใจเพื่อแสวงหาธรรมกายอย่างเดียว ไม่ไปแสวงหาสิ่งอื่น ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เป็นแก่นสารของชีวิต

เรื่องอื่นเป็นเรื่องของชาวโลก เขายังไม่รู้ ยังไม่เข้าใจ เขารู้ในสิ่งที่เขาได้เห็นในโลก เกิดมาเห็นชาวโลกเขาทำอะไรก็ทำตามๆ กันอย่างนั้น ซึ่งในที่สุดก็ไม่เกิดประโยชน์ แถมเกิดโทษ มีพันธนาการของชีวิต มีความทุกข์ เศร้า เบื่อ กลุ่มสุขอยู่ในใจตลอดวันตลอดคืน แต่บอกใครไม่ได้ จะลาออกจากสมาชิกครอบครัวก็ไม่ได้ เพราะมีพันธะชีวิตเสียแล้ว ต้องทำมาหากิน ต้องแก่งแย่งชิงดีกัน มีทั้งคู่แข่ง มีทั้งคู่แข่ง ลำบากตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน หลับก็ไม่สนิท ตื่นมาก็ไม่เป็นสุข ชีวิตต้องดิ้นรนสับสนอยู่ตลอดเวลา เพราะเขาเกิดมาเจออย่างนั้น ก็ทำตามกันไปอย่างนั้น

ชีวิตทางโลกไม่มีอะไรหรอก ลูกเณรกำลังอยู่ในวัยห้าว กำลังคิดอยากเป็นโน่น เป็นนี่ ไปนั่น ไปนี่ ถ้าเป็นธรรมกายเสียจะดีกว่า ประเสริฐกว่า เพราะเมื่อเข้าถึงธรรมแล้ว สามารถช่วยตนเองให้พ้นทุกข์ได้ และช่วยเหลือผู้อื่นได้ด้วย

ลูกเณรต้องตั้งใจแสวงหาธรรมกายอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันเลย จึงจะคุ้มค่ากับที่ได้เกิดมา อย่าไปคิดแสวงหาสิ่งอื่น สิ่งอื่นไม่ได้เรื่องหรอก ปากทางมันลื่น ถ้าตกลงไปแล้วมันขึ้นไม่ได้

๑๐ คล้ายกรงขัง

ปากทางแห่งความเสื่อม ปากทางดูสวยสดงดงาม ดูหรู
ทีเดียว เราลองไปดูรู รูเต่า หรือหลุมโจนดักปลา ปากทางมัน
ลื่น สวย ลงง่าย เช่นเดียวกับปากทางแห่งความเสื่อม แห่ง
ความหายนะ ดูสวยสดงดงาม ลื่นและลงง่ายอย่างนั้น เห็นแล้ว
ชวนแก่การเข้าไปจริงๆ แต่พอหล่นตกลงไปแล้ว ขึ้นไม่ได้

พันธนาการของชีวิตก็เช่นเดียวกัน เรามองออกไปนอก
วัด เห็นเพื่อนฝูง เห็นชาวโลกได้เรียนสูงๆ จบปริญญา นั่งรถ
เบนซ์ รถเก๋ง มีลูกมีเต้า เข้ามาวัดหัวเราะร่าเริง ยิ้มแย้มแจ่มใส
มีคนนับหน้าถือตา มีบริวารห้อมล้อม พรั่งพร้อมทุกอย่าง เขา
คงจะมีความสุข ส่วนเราอยู่ในวัด นั่นก็ระเบียบ นั่นก็วินัย นั่น
ก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ อะไรก็ไม่ได้สักอย่าง อยากจะกินกล้วยเตี๋ย
ตอนกลางคืนก็ไม่ได้ กินมาใส่ไข่เยี่ยวม้าก็ไม่ได้ จะดูนั่นดู
นี่ก็ไม่ได้ ได้ยินเสียงกล่อมเนื้อกระดูกก็เด่นไม่ได้ มันชักอึดอัด
แล้วดูเพื่อนฝูงที่อยู่ข้างนอก ดูเขามีความสุขจังเลย แต่นั่นละ
หน้าขึ้นอกตรม คนในอยากออก คนนอกอยากเข้า จะออกก็
ไม่ได้ แต่คนนอกยังไม่รู้เรื่อง ยังสงสัยอยู่ อยากจะเป็นอย่าง
นั้น สุดท้ายก็หล่นหลุมโจนตกลงไปในไห

ดูเผินๆ ตื่นๆ เหมือนเราอยู่ในกรุงซัง แล้วดูชาวโลก
เหมือนอยู่นอกกรุง แต่จริงๆ แล้วกลับตาลปัตรกันเลย เราดู
เหมือนอยู่ในที่แคบ แต่เราจะไปสู่ที่กว้างที่สุด ที่ไม่มีขอบเขต
เป็นอิสระ กว้างขวางใหญ่โต ส่วนทางโลกนั้นดูเหมือนกว้าง
แต่ติดพันนาการของชีวิต ไปไหนมีเครื่องผูกหย่อนๆ ตลอด
เวลา ห่วงลูก ห่วงครอบครัว ห่วงนั่นห่วงนี่ไปต่างประเทศไป
ไกลๆ นึกว่าจะไม่ห่วง ก็ยังห่วงบ้าน เหมือนมีเชือกผูกหย่อนๆ
อยู่ตลอด ในที่สุดก็อยู่ในที่แคบ ไม่เป็นอิสระ

๑ เจื่อนไขชีวิต

ทุกชีวิตไม่ว่าเราจะไปอยู่ตรงไหน มีเจื่อนไขทั้งนั้น

เป็นนักบวช จะให้เขาเคารพกราบไหว้บูชา ให้โอกาส
เราทำความดี ทำบุญ ทำนึ่ง ก็ต้องมีเจื่อนไข คือมีกฎระเบียบ
มีพระธรรมวินัย ที่จะทำให้เราแตกต่างจากชาวโลก ให้เราดี
ขึ้น สว่างขึ้น บริสุทธิ์ขึ้น

อยู่ทางโลก ได้เที่ยวเตร่สนุกสนาน เฮฮา มีครอบครัว
ก็มีเจื่อนไขคือ มีพันนาการของชีวิต ต้องทำมาหากิน ต้อง
เลี้ยงดูครอบครัว ไม่มีโอกาสได้ประพฤติปฏิบัติธรรม ได้สร้าง
ความดี สร้างบารมีได้อย่างเต็มที่อย่างเช่นนักบวช

นักบวชไม่ต้องทำมาหากิน แต่ก็ต้องทำศีล สมาธิ ปัญญา ให้เจริญ ผิดหยุด ผิดนิ่ง ส่วนทางโลกเขาไม่ต้องทำอย่างนี้ เขามีครอบครัวได้ แต่ต้องทำมาหากิน

การทำมาหากินทางโลกลำบากมาก ลูกเอ๊ย! กว่าจะได้เงินทองมา ต้องไปตบไปตีเขานะ ไม่ใช่หมายความว่าต้องไปตบเขาจริงๆ แต่หมายความว่า ต้องไปต่อสู้กับเขา มันลำบาก ทำมาหากินยังไม่พอจะกิน อย่าหวังทำมาหาเก็บ หรือทำมาค้าขาย ยิ่งทำมาสร้างบารมีนี้น้อยที่สุดเลย

เพราะฉะนั้น จะอยู่ในเพศสมณะก็มีเงื่อนไข เป็นฆราวาสก็มีเงื่อนไขเหมือนกัน จะอยู่ตรงไหนมีเงื่อนไขทั้งนั้น จะรับราชการทหาร เขาก็มีเงื่อนไขของทหาร จะเป็นพลเรือนก็มีเงื่อนไขของพลเรือน แต่ทางโลกนั้น สิ่งแวดล้อมมีแต่ผู้ทุศีล เราจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์แม้เพียงข้อเดียวก็ยาก หากออกไปอยู่ทางโลก เราจะเป็นผู้ทุศีลไปโดยที่เราไม่รู้ตัว ส่วนทางธรรมมีระเบียบ มีวินัย แต่ว่าศีลเราจะบริสุทธิ์ จิตเราจะตั้งมั่น เราจะมีปีติสุขเป็นรางวัลตอบแทนให้กับตัวเรา

สรุปว่า ชีวิตไหนก็ไม่มีอิสระเท่ากับชีวิตของนักบวช เราเหมือนอยู่ที่แคบ แต่ใจเราจะไปสู่โลกกว้างที่ไม่มีขอบเขต

เป็นอิสระ แต่ทางโลกเขาเหมือนอยู่ในโลกกว้าง แต่ใจเขาคับแคบ อึดอัด บอกใครก็ไม่ค่อยได้ นี่มันเป็นอย่างนี้

๑ วินัย

วินัย คือ สิ่งที่น่าเราออกไปดี นำเราไปแจ้ง นำเราให้แตกต่างจากชาวโลก จนกระทั่งเขาเคารพกราบไหว้บูชาเราได้ ด้วยความเลื่อมใสในข้อวัตรปฏิบัติและปฏิปทาของเรา เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความงดงาม และความอยู่เป็นสุขของหมู่คณะ เป็นสิ่งที่ยังความเลื่อมใสยิ่งขึ้นแก่หมู่ชนผู้เลื่อมใสแล้ว และยังความเลื่อมใสแก่ผู้ที่ยังไม่เลื่อมใส

เพราะฉะนั้น อย่าอึดอัดกับการที่ต้องอยู่ในพระธรรมวินัย ให้คิดว่ากฎระเบียบหรือพระธรรมวินัยเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เหมือนตื่นเช้าขึ้นมาอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน ขับถ่าย ไม่มีใครมาบอกเรา แต่เป็นสิ่งที่เราทำเป็นปกติอยู่แล้ว หากลูกเณรทำได้แบบนี้ ต่อไปจะเกิดอานิสงส์ คือ ทำให้จิตใจเราเบิกบาน แ่มชื่น แล้วก็ติดเป็นนิสัย ไม่มีความรู้สึกว่า เป็นสิ่งที่ทำให้เราอึดอัด คับแคบ ยุ่งยากใจ ลำบากใจ

ดังนั้น ลูกเณรอย่าเสียเวลาอึดอัดใจกับการที่เราต้องอยู่ในระเบียบวินัย ด้วยการทำความเข้าใจว่า เรามาอยู่ในสภาวะ

ของผู้มีบุญมีบารมี มาอยู่ในภาวะจุดสูงสุดแล้ว อะไรๆไม่เป็นอุปสรรคทั้งนั้น จะเป็นคำแนะนำสั่งสอน กฎระเบียบวินัยก็ดีเป็นเรื่องเล็ก เราทำตามเสียก็หมดเรื่อง แล้วก็ตั้งใจฝึกฝนตนเองให้ดี ให้สมควรที่จะรองรับวิชาธรรมกาย เดี่ยวเราก็อยู่เป็นสุขสบาย เดี่ยววัน เดี่ยวคืน เดี่ยวเดือน เดี่ยวปี เดี่ยวหลายๆ ปี เดี่ยวก็แก่เฒ่ากันแล้ว

๑๐ หยาดเหงื่อที่หลัง...ต่างกลั่นเป็นบุญ

วัยของลูกเณร เป็นวัยที่เหมาะสมในการศึกษาวิชาธรรมกายอย่างยิ่ง เพราะว่าวัยนี้มีโรคน้อย สุขภาพยังแข็งแรง เครื่องกังวลก็ไม่มี เหงื่ออับชื้นเดียว เดี่ยวพาก็หาย ลูกเณรยังเหนื่อยไม่จริง วัยขนาดหลวงพ่อนี้เหนื่อยจริง นั่งเฉยๆ ก็เหนื่อย นอนเฉยๆ ก็เหนื่อย

ในวัยของลูกเณรกำลังแข็งแรง สดชื่น เบิกบาน มีความพร้อมทุกอย่างเลย ตั้งหน้าตั้งตาศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝนตัวเราให้ดี ทุกกิจกรรมมีเอาไว้เพื่อการสร้างบารมีทั้งนั้น อย่าคิดเพียงตื้นๆ ว่า ทำไมเราจะต้องทำงานโน้น ทำงานนี้ ลำบาก ลำบนจังเลย อย่าไปคิดอย่างนั้น

วัดของเราเป็นของลูกเณรทั้งหมด ต่อไปเมื่อหลวงพ่อก
ไม่อยู่แล้ว ทีมของลูกเณรเจริญเติบโตขึ้น ก็ต้องมารองรับ
ในสิ่งที่หลวงพ่อกและชุดบุกเบิกได้สร้างขึ้นมา ลูกเณรอยู่
ในชุดรักษา และทำให้เจริญต่อไป

เราต้องเรียนรู้งานทุกระบบ ตั้งแต่ในห้องน้ำหลวงพ่อก
ทำมาแล้ว ต้นไม้ใบหญ้า ชุดลอกคันคูคลอง ทำความสะอาด
จัดเสนาสนะ ตลอดจนกระทั่งงานทุกอย่าง เป็นเรื่องปกติที่
จะต้องเรียนรู้ไปทุกระบบ เป็นงานที่เราต้องทำ เมื่อทำแล้ว
นอกจากจะได้เรียนรู้งานแล้ว ยังทำให้ร่างกายแข็งแรง เลือดลม
เดินสะดวก และเป็นการฝึกความมีระบบระเบียบแก่เราด้วย

คนที่มิมีใจรักความสะอาด มีอานิสงส์คือ สิ่งสกปรกจะ
เข้าใกล้เราไม่ได้ จะไปเกิดในภพไหนก็แล้วแต่ จะไปเป็นชาว
สวรรค์ วิมานเราก็จะสว่างมีรัศมียิ่งกว่าใคร ลงมาเกิดเป็น
มนุษย์แล้ว สิ่งสกปรกไม่เข้ามาใกล้เราเลย จะไปไหน มีแต่
ความสะอาด ราบรื่น มีระบบ มีระเบียบตลอด นี่เป็นอานิสงส์
ที่จะติดตัวเราไปในภพเบื้องหน้า เพราะฉะนั้นมีเรี่ยวแรงทำไป
เถอะลูก เราจะได้เรียนรู้ไปทุกระบบ ต่อไปเมื่อเราเป็นผู้ใหญ่
มากขึ้น รุ่นหลังตามมาเราก็จะได้สอนเขาได้ แนะนำเขาได้ว่า
อย่างนี้ควรทำ อย่างนี้ไม่ควรทำ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

การขบร้อง คือ การร้องไห้ในวินัยของพระอริยะ

การฟ้อนรำ คือ ความเป็นบ้าในวินัยของพระอริยะ

การหัวเราะจนเห็นฟันอย่างพรา้เพรื่อ

คือ ความเป็นเด็กในวินัยของพระอริยะ

เพราะเหตุนั้น ในเรื่องนี้พึงชักสะพานเสีย

ในส่วนการขบร้อง การฟ้อนรำ

ส่วนการหัวเราะนั้น

เมื่อท่านทั้งหลายเบิกบานในธรรม

ก็ควรแต่เพียงยิ้มแย้ม

อภ.ติภ.(บาลี) ๒๐/๕๔๗/๓๓๕

